

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Vyšší odborná škola zdravotnická, managementu a veřejnosprávních studií s. r. o.,**
se sídlem Ledecká 1365/35, Plzeň,
zastoupen Mgr. Klárou Luhanovou, advokátkou
se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,**
se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

v řízení o žalobě pro ochranu před nečinností žalovaného

t a k t o :

- I. Žaloba se vztahu k žádosti o vydání nového rozhodnutí odmítá.
- II. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterým rozhodne o nevyplacené části dotace ve výši 941 580,53 Kč, poskytnuté rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o poskytnutí dotace s nepřímými náklady č.32.1/002/2011 ze dne 12. 12. 2011 č. j. 16129/2011-466, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 23 456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Bc Kláry Luhanové, advokátky.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí o části dotace ve výši 941 580,53 Kč, která byla součástí žalobci poskytnuté dotace s tím, že uvedená částka nebyla vyplacena ani o ní nebylo rozhodnuto.
2. Žalobce uvedl, že na základě rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011 č. j. 16129/2011-466 mu byla poskytnuta dotace s nepřímými náklady č. 32.1/002/2011 na individuální projekt reg. č. CZ.107/2.1.00/32.0032 v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, a to v celkové výši 4 054 699,48 Kč. Žalobce vypsal dne 6.6.2012 veřejnou zakázku na dodávku zařízení a vybavení.
3. Dne 10.1.2013 byl odborem CERA žalovaného vyzván k nápravě požadavků týkajících se konkrétních ukazatelů výkonnosti požadovaného procesoru s upozorněním, že jinak budou výdaje spojené s tímto výběrovým řízením označeny za nezpůsobilé. Dne 16.1.2013 žalobce zaslal své vyjádření. Dne 5.2.2013 žalovaný sdělil žalobci, přípisem nazvaným „2. připomínky k 2. MZ projektu CZ.107/2.1.00/32.0032“, že trvá na původním stanovisku a byl informován o možnosti podat proti němu námitky k ředitelce odboru. Žalobce tyto námitky podal, ředitelkou odboru CERA žalovaného byl přípisem ze dne 6.3.2013 č.j. 16129/2011-466 informován, že námitky byly posouzeny jako neopodstatněné a výdaje spojené s veřejnou zakázkou budou nahlášeny finančnímu úřadu jako podezření z porušení rozpočtové kázně. Proti tomuto rozhodnutí ředitelky odboru CERA podal žalobce odvolání, o němž bylo negativně rozhodnuto 21.3.2013, neboť žalovaný využil postup podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. v tehdy platném znění a zadržel dočasně vyplácení části dotace ve výši 941.580,53 Kč.
4. Dne 5.6.2013 byla Finančním úřadem pro Plzeňský kraj zahájena daňová kontrola žalobce z důvodu podezření z porušení rozpočtové kázně. Tato kontrola byla ukončena zprávou o daňové kontrole ze dne 10.7.2013, kdy nebyly shledány žádné okolnosti, které by měly za následek odvod za porušení rozpočtové kázně.
5. S ohledem na výsledek finanční kontroly požádal žalobce náměstka ministra o revizi stanovisek žalovaného. Ani poté nedošlo k nápravě, dne 17.6.2014 obdržel žalobce „Oznámení příjemci podpory Řídícího orgánu OP VK ve věci posouzení nezpůsobilosti výdaje projektu“, kterým ministerstvo jako poskytovatel dotace a řídicí orgán operačního programu oznámilo příjemci, že ke dni 12.2.2013 byla žádost o platbu krácena o 941.580,53 Kč s tím, že nesrovnalost byla potvrzena. Toto oznámení ze dne 17.6.2014 nepovažuje žalobce za rozhodnutí, přestože obsahuje odůvodnění a poučení, když svým obsahem je pouze informací o dalším postupu žalovaného.
6. Dne 17.9.2014 požádal žalobce o revizi stanoviska, dne 17.7.2015 upozornil žalobce žalovaného na neoprávněnost zadržování prostředků. Na tuto žádost reagoval žalovaný dne 3.8.2015, kdy odkázal na to, že jeho rozhodování je v souladu s předpisy ministerstva. K reakci žalobce ze dne 6.8.2015 žalovaný reagoval přípisem z 24.8.2015, v němž setrval na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce má za to, že v dané věci byla výplata prostředků dočasně pozastavena postupem podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. o zadržených

prostředcích měl žalovaný rozhodnout konečným rozhodnutím o odnětí dotace, respektive její části.

7. Přípisem ze dne 27.6.2016 požádal žalobce o vydání nového rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o dotaci. Dne 9.8.2016 požádal žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti, dne 26.8.2016 žalobce a dne 29.8.2016 právní zástupce žalobce obdrželi stanovisko náměstka pro řízení sekce operačních programů ministerstva ze dne 25.8.2016 č.j. MSMK-22254/2016-5, kterým bylo sděleno, že nové rozhodnutí nebude vydáno. Proti tomuto stanovisku podal žalobce rozklad, kterým se domáhal změny nebo zrušení napadeného rozhodnutí, přípisem ze dne 4.5.2017 byl žalobce upozorněn, že rozklad nelze podat, protože stanovisko náměstka pro řízení sekce operačních programů ze dne 25.8.2016 č.j. MSMK-22254/2016-5 nelze považovat za rozhodnutí.
8. Žalobce dále poukázal na složitost problematiky postupu podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. ve znění do 19.2.2015, je však evidentní, že postup žalovaného je svou povahou dočasný, názor může být změněn v návaznosti na kontrolu příslušného finančního úřadu, který jako jediný má pravomoc stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný pak musí rozhodnutí finančního úřadu respektovat a vydat konečné rozhodnutí. Proto žalobce navrhuje, aby žalovanému bylo uloženo rozhodnout o dotaci s konečnou platností s tím, že v úvahu přichází pouze rozhodnutí o odnětí části dotace nebo rozhodnutí o vydání zadržené části dotace.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření podané žalobě uvedl, že odmítá, že by se dopustil tvrzené nečinnosti ve smyslu nevydání oznámení o nevyplacení části dotace. Protože měl za to, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu EU, bylo nevyplacení části dotace ve výši 941.580,53 Kč oznámeno žalobci v rámci připomínek k monitorovací zprávě projektu, které byly žalobci zaslány prostřednictvím mailových zpráv ze dne 10.1.2013 a 5.2.2013. Tato oznámení obsahují informace o pochybení v rámci konkrétního projektu a odůvodnění krácení dotace. Žalovaný již v roce 2013 postupoval podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. a část dotace nevyplatil. Žalovaný se dále vyjádřil k podmínkám poskytování dotací pro operační program Vzdělávání pro konkurenceschopnost, kdy usnesením Vlády ČR byl žalovaný určen jako řídicí orgán pro tento operační program a z tohoto titulu prováděl administrativní ověřování a kontroly jednotlivých plateb. Jako řídicí orgán vytvořil metodické dokumenty a „Příručku pro nesrovnalosti“, kde byly stanoveny tzv. nesrovnalosti v rámci čerpání z Evropského sociálního fondu. V rámci ex-post kontroly veřejné zakázky bylo identifikováno pochybení žalobce spočívající v porušení ustanovení § 6 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, spočívající ve stanovení požadavku na minimální frekvenci procesoru, takovýto požadavek se podle rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže R154/2007 nepokládá za objektivní ukazatel výkonnosti. Proto byly výdaje spojené s touto veřejnou zakázkou shledány jako nezpůsobilé. O této skutečnosti byl žalobce informován v lednu a únoru 2013 emailovými zprávami, dopisem ředitelky odboru CERA ze dne 6.3.2013 č.j. 16129/2011-466, dopisem ředitelky odboru řízení operačního programu ze dne 21.3.2013 č.j. MSMT-11150/2013-41, kdy setrval žalovaný na svém závěru, že je veřejná zakázka byla zadána diskriminačním způsobem. K další žádosti žalobce ze dne 28.8.2013, v ní žalobce požádal o revizi stanoviska v návaznosti na zprávu o

daňové kontrole finančního úřadu, žalovaný Oznámením příjemci podpory rozhodnutí řídicího orgánu OP VK ze dne 17.6.2015 č.j. MSMT-15976/2014-1 sdělil, že trvají důvody nevyplacení části dotace. Dle názoru žalovaného postupoval podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb. o svém postupu informoval též příslušný finanční úřad.

10. Žalovaný poukázal na to, že v době vydání předmětných sdělení nebylo ani ze zákona ani z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu zřejmé, zda postup podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. je zásahem či rozhodnutím správního orgánu v materiálním smyslu. Za stavu, kdy postup podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. nebyl ovládán správním řádem ani jiným výslovně stanoveným procesním předpisem, nelze trvat na tom, aby oznámení o nevyplacení dotace či její části bylo precizně formálně upraveno a koncipováno. Za takové opatření je nutno považovat v podstatě jakýkoliv akt žalovaného, kterým je žalobci srozumitelně sděleno, že mu dotace či její část nebude vyplacena s oznámením důvodů. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 226/2015-39 podle něhož je nutno tato opatření považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Tato rozhodnutí mohl žalobce v řádné lhůtě napadnout správní žalobou. Dále žalovaný uvedl, že oznámení o nevyplacení části dotace je nutno považovat za pravomocné rozhodnutí s tím, že jde o rozhodnutí s konečnou platností. Ze zákona nevyplývá, že by rozhodnutí o nevyplacení části dotace mělo mít předběžnou povahu ve vztahu k posuzování případného porušování rozpočtové kázně. Ani z judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu není zřejmé, jakým způsobem by měl poskytovatel dotace rozhodnutí vydaná podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. v souvislosti s rozhodováním finančních úřadů případně odstraňovat. Tato rozhodnutí byla vydána na základě zákona, v souladu s ním, ze zákona žádný důvod pro jejich odstranění nevyplývá. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný nevydal rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na dočasnost aktu vydaného podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., jde-li o dočasné rozhodnutí, musí existovat způsob, jakým dojde k nápravě, to lze evidentně vydáním nového rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, aby za rozhodnutí byly považovány informace poslané emailem, emailové zprávy nemají formální náležitosti, nejsou řádně doručeny. Žalobce si emailu ze dne 10.1.2013 a 5.2.2013 není vědom. Trvá proto na důvodnosti podané žaloby.

Obsah spisu

12. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 12.12.2011 č.j. 16129/2011-466 byla žalobci poskytnuta dotace z operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ve výši 4.054.699,48 Kč.
13. Sdělením, označeným jako „Připomínky k 1.MZ projektu CZ-1.07/2.1.00/32.0032“ bylo žalovaným žalobci k výběrovému řízení sděleno, že požadavek týkající se minimální frekvence procesoru se podle rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže R154/2007 nepokládá za objektivní ukazatel výkonnosti, z tohoto důvodu budou výdaje spojené s tímto výběrovým řízením označeny za nezpůsobilé (připomínky tvořily přílohu k emailu ze dne 10.1.2013).

14. Dalším podáním, označeným jako „2. připomínky k 2.MZ projektu CZ-1.07/2.1.00/32.0032“ (příloha emailu žalovaného ze dne 5.2.2013), bylo žalobci k výběrovému řízení sděleno, že poskytovatel dotace trvá na svém původním stanovisku s tím, že pokud s uvedeným stanoviskem žalobce nesouhlasí může podat námitku k odboru CERA ministerstva.
15. Podáním ze dne 7.2.2013 žalobce proti stanovisku poskytovatele dotace námitky podal. Sdělením ze dne 6.3.2013 č.j. 16129/2011-466 ředitelka odboru CERA ministerstva sdělila, že poskytovatel dotace trvá na původním stanovisku ve vztahu k veřejné zakázce s poučením o možnosti podat odvolání k odboru řízení operačního programu. Současně byl žalobce informován, že výdaje spojené s veřejnou zakázkou budou nahlášeny na místně příslušný finanční úřad jako podezření z porušení rozpočtové kázně.
16. Dne 12.3.2013 žalobce podal odvolání proti stanovisku ředitelky odboru CERA, toto odvolání bylo vyřízeno ředitelkou odboru v řízení operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost sdělením ze dne 23.3.2013 č.j. MSMT-11150/2013-41, kterým bylo žalobci sděleno, že odvolání nebylo vyhověno. Z hlediska zadání veřejné soutěže žalovaný na svém stanovisku setrval se závěrem, že veřejná zakázka byla zadána diskriminačním způsobem.
17. Přípisem žalovaného ze dne 7. 5. 2013 č. j. MSMT-18324/2013, který je označen jako „*Předání podkladů k vybrání a vymáhání odvodu a porušení rozpočtové kázně*“ žalovaný předal podklady k vydání rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně Finančnímu úřadu Plzeňský kraj. V něm žalovaný uvedl, že nesrovnalost spočívá v uskutečnění nezpůsobilého výdaje ve výši 901 580,53 Kč, čímž byla porušena podmínka rozhodnutí o poskytnutí dotace s tím, o dotčenou částku byla krácena žádost o platbu a tedy celkové způsobilé výdaje projektu.
18. Ze zprávy o daňové kontrole, která byla zpracována Finančním úřadem pro Plzeňský kraj a která byla projednána s kontrolovaným daňovým subjektem dne 10.7.2013, je patrné, že správce daně konstatoval, že se neztotožnil se závěrem poskytovatele dotace a uvedl, že provedenou daňovou kontrolou nebyly zjištěny okolnosti, které by měly za následek odvod za porušení rozpočtové kázně.
19. Podáním ze dne 28.8.2013 podal žalobce žádost o revizi stanoviska odboru řízení operačního programu č.j. MSMT-11150/2013-41 (jde sdělení ředitelky odboru řízení operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ze dne 23.3.2013, kterým nebylo vyhověno odvolání proti stanovisku ředitelky odboru CERA ze dne 6.3.2013 – poznámka soudu) ve kterém žádá znovu o komplexní prověření věci.
20. Na tuto žádost o revizi stanoviska reagoval náměstek ministra sdělením ze dne 23.9.2013 č.j. MSMT-38232/2013-2 s tím, že pochybení při realizaci veřejné zakázky je nutno považovat za porušení zákazu diskriminace a tudíž řešit jako podezření na nesrovnalost spočívající v podezření na porušení rozpočtové kázně. Současně byl žalobce informován o zřízení pracovní skupiny pro nesrovnalosti v operačním programu.
21. „Oznámením příjemci podpory rozhodnutím řídicího orgánu OP VK ve věci posouzení nezpůsobilosti výdaje projektu“ ze dne 17.6.2014 č.j. MSMT-15976/2014-1 vrchní ředitelka sekce řízení operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost žalobci sdělila, že ministerstvo jako řídicí orgán tohoto operačního programu rozhodlo v návaznosti na kontrolní zjištění vyhodnocené jako podezření na nesrovnalosti, o nichž byl žalobce

informován 7.5.2013 a v návaznosti na zprávu o daňové kontrole tak, že potvrzuje nesrovnalosti a tedy nezpůsobilost nesrovnalostí dotčeného výdaje ve výši 941.580,53 Kč. Dále je uvedeno, že vzhledem k tomu, že o uvedenou částku byla krácena žádost o platbu ke dni 12.2.2013 a předmětná částka nebyla vyplacena, má se za to, že povinnost navrácení částky byla splněna, v konečném důsledku bude vyplacena dotace snížena o předmětnou částku. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že při kontrole veřejné zakázky s odkazem na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a audit Evropské komise nepokládá za objektivní ukazatel výkonnosti požadavek na minimální frekvenci procesoru. Tím došlo k porušení rozhodnutí o poskytnutí dotace. Současně je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí již nelze podat odvolání.

22. Podáním ze dne 17.9.2014 podal žalobce žádost o revizi stanoviska odboru řízení operačního programu č.j. MSMT-11150/2013-41, na tuto žádost reagoval náměstek žalovaného dne 26.11.2014 sdělením, že řídicí orgán nemůže krácenou část dotace vyplatit.
23. Dalším dopisem ze dne 20.7.2015 požádal žalobce o prověření a znovu projednání této věci. Na tuto žádost reagovala náměstkyně ministra sdělením ze dne 3.8.2015 č.j. 16129/2011-22, žalovaný setrval na svém stanovisku, a poukázal na oznámení příjemci podpory ze dne 17.6.2014 č.j. MSMT-15976/2014-1.
24. Na uvedené sdělení náměstkyně ministra ze dne 3.8.2015 reagoval žalobce dalším podáním ze dne 6.8.2015, ve kterém znovu požádal o prověření a projednání této věci. Na tuto žádost reagovala náměstkyně ministra sdělením ze dne 24.8.2015 č.j. MSMT-27295/2014-3. Poukázala na rozdílnost právní úpravy, kterou posuzují na jedné straně poskytovatel dotace a na druhé straně orgány finanční správy. Žalovaný jako poskytovatel dotace je vázán nařízením, které ukládá řídicímu orgánu odhalovat, vyčíslit a řešit nesrovnalosti, finanční prostředky dotčené nesrovnalostí nemůže vyplatit.
25. Žádostí ze dne 27.6.2016 požádal žalobce o vydání nového rozhodnutí, a to v návaznosti na oznámení příjemci podpory ze dne 17.6.2014 č.j. MSMT-15976/2014-1. V žádosti odkázal na zjištění a závěry finančního úřadu, poukázal na to, že k opakovaným žádostem obdrželi pouze dílčí přípis, nikoliv samotné projednání věci. Proto žádá o vydání nového rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 101 zákona č. 500/2004 Sb.
26. Podáním zástupkyně žalobce ze dne 28. 6. 2016 žalobce požádal o vydání rozhodnutí ve věci, bylo opakovaně uvedeno, že v důsledku nejednotných právních názorů judikatury se žalobce nachází v právní nejistotě, zda její věci bylo či nebylo vydáno rozhodnutí, a jak dále má postupovat k ukončení této nejistoty.
27. Podáním ze dne 9. 8. 2016 žalobce žádal o uplatnění opatření proti nečinnosti ve vztahu v řízení o vydání nového rozhodnutí (ve vztahu k žádosti ze dne 27.6.2016). Podáním ze dne 11. 8. 2016 žádal o vyřízení jeho žádosti ze dne 28. 6. 2016 s tím, že popisuje genezi celé situace a opakuje, že v důsledku nejednotného právního výkladu a judikatury není zřejmé, jak má dále postupovat k obraně svých práv.
28. Sdělením ze dne 25.8.2016 č.j. MSMT-22254/2016-5 náměstek pro řízení sekce operačních programů ministerstva sdělil žalobci, že stanovisko řídicího orgánu ze dne 17.6.2016 (správně 17.6.2014) č.j. MSMT-15976/2014-1 je potvrzení již vydaného stanoviska řídicím orgánem k vypořádání námitek ve druhé instanci č.j. MSMT-11150/2013-41. Konstatoval, že nebylo vyvráceno porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, které bylo zjištěno

řídícím orgánem, na porušení těchto pravidel žalovaný trvá, proto dotace v předmětné výši již nebude vyplacena.

29. Proti tomuto sdělení podal žalobce dne 12.9.2016 rozklad, který byl vyřízen odborem právním a správním ministerstva sdělením ze dne 4.5.2017 č.j. MSMT-29762/2016-5, kterým bylo konstatováno, že rozkladem napadený dopis ze dne 25.8.2016 není správním rozhodnutím, jde o odpověď na dotaz v rámci zásady dobré správy. Jediným rozhodnutím, kterým dochází k úpravě práv a povinností žalobce je „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7.5.2013 č.j. MSMT-18324/2013, které je opatřením o nevyplacení části dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. a je tedy rozhodnutím v materiálním smyslu.

Usnesení Městského soudu v Praze

30. O podané žalobě bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze usnesením 10. 4. 2018 č. j. 11 A 165/2017-77 tak, že žaloba byla odmítnuta pro opožděnost. Městský soud posoudil korespondenci, která byla vedena mezi žalobcem a žalovaným v letech 2013 až 2015, v rámci které se žalobce domáhal revize původně zaujatého stanoviska o tom, že výdaje spojené s výběrovým řízením ve výši 941 580,53 Kč jsou nezpůsobilé k výplatě. Posoudil i korespondenci, která byla vedena mezi žalobcem a žalovaným v roce 2016, kdy žalobce podal žádost o vydání nového rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) s tím, že tuto žádost o vydání nového rozhodnutí žalobce výslovně k podané žalobě zmiňuje. Soud při tom vycházel z toho, že řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí a řízení ve věci samé je nutno považovat za věc samostatná v řízení, proto otázku včasnosti žaloby posuzoval samostatně i ve vztahu ke každému tomuto řízení.
31. Pokud jde o řízení o vydání nového rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že v tomto řízení běžela základní třicetidenní lhůta uvedená v ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu. Při posuzování včasnosti žaloby pak soud ve vztahu k řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí vycházel z první části ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s., podle níž lze žalobu podat nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ve věci, v ní se žalobce domáhal ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Soud dospěl k závěru, že jednoletá lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 27. 7. 2017, žaloba, která byla podána dne 25. 8. 2017 byla podána opožděně.
32. Samostatně se soud zabýval otázkou včasnosti podané žaloby ve vztahu k řízení ve věci samé, přičemž pro posouzení počátku běhu lhůty pro podání žaloby vycházel z části druhé ustanovení § 80 s. ř. s., podle níž platí, že lze žalobu podat nejpozději do 1 roku ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem vůči žalobci učiněn poslední úkon. Za tento poslední úkon pak považoval městský soud sdělení žalovaného ze dne 24. 5. 2015 č. j. MSMT-27295/2014-3 s tím, že od tohoto úkonu se odvíjí běh jednoleté lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Tato lhůta uplynula dne 24. 8. 2016, žaloba byla podána až dne 25. 8. 2017, tedy po uplynutí lhůty.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu

33. Ke kasační stížnosti žalobce bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020 č. j. 2 Afs 167/2018-38 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018 č. j. 11 A 165/2017-77 zrušeno a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.
34. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením Městského soudu v Praze ohledně opožděnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti ve vztahu k žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí, vyslovil souhlas se závěry o tom, že v řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí se jedná o samostatné řízení, v rámci něhož je nutno posuzovat případnou nečinnost správního orgánu odděleně a nezávisle na případnou nečinnost správního orgánu ve věci nevyplacení části dotace podle § 14e rozpočtových pravidel s tím, že správně byla posouzena otázka běhu podle § 71 odst. 3 správního řádu. Uzavřel, že lhůta pro podání žaloby uplynula dne 27. 7. 2017, žaloba byla podána 25. 8. 2017, tedy po uplynutí jednoleté lhůty pro podání žaloby.
35. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyjádřil nesouhlas se závěrem o opožděnosti žaloby ve vztahu k řízení ve věci samé. Uvedl, že sice městský soud správně dovodil, že běh lhůty pro podání žaloby se určí podle druhé části ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s., nesprávně však určil procesní úkon, který byl ve vztahu k nevyplacení části dotace úkonem posledním. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem, že úkony žalobce, které byly učiněny v roce 2016, souvisely pouze se žádostí o vydání nového rozhodnutí, nikoli s nevyplacením části dotace. Poukázal na přípis zástupkyně žalobce ze dne 28. 6. 2016, který je označen jako „*žádost o vydání rozhodnutí ve věci*“, ve kterém bylo opakovaně uvedeno, že v důsledku nejednotných právních názorů judikatury se žalobce nachází v právní nejistotě, zda její věci bylo či nebylo vydáno rozhodnutí, a jak dále má postupovat. Výslovně je zde požádáno o vydání rozhodnutí ve věci. Ačkoliv z přípisu žalobce ze dne 27. 6. 2016 vyplývá, že šlo o žádost o vydání nového rozhodnutí, nelze z toho dovozovat, že žalobce netrval na vydání rozhodnutí o nevyplacení části dotace.
36. Nejvyšší správní soud poukázal i na úkony žalobce ze dne 9. 8. 2016 a ze dne 11. 8. 2016, z nichž vyplývá, že jde o žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. První z nich byl uplatněn ve vztahu v řízení o vydání nového rozhodnutí, druhým úkonem žalobce žádá o uplatnění opatření proti nečinnosti ve vztahu k žádosti o vydání rozhodnutí ze dne 28. 6. 2016 s tím, že popisuje genezi celé situace a opakuje, že v důsledku nejednotného právního výkladu a judikatury není zřejmé, jak má dále postupovat k obraně svých práv. Ze smyslu sdělení žalobce ze dne 11. 8. 2016 nelze dovodit, že se týká pouze žádosti o vydání nového rozhodnutí.
37. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že dalším úkonem ve věci byl přípis žalovaného správního orgánu ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22254/2016-5, ve kterém žalovaný reagoval na přípisy žalobce ze dne 27. 6. 2016 a 9. 8. 2016 i na přípisy zástupkyně žalobce ze dne 28. 6. 2016 a 11. 8. 2016. Z přípisu žalovaného ze dne 25. 8. 2016 nelze jednoznačně dedukovat, že se týká pouze žádosti o vydání nového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud uzavřel, že posledním úkonem, který byl v souvislosti s nevyplacením části dotace učiněn, byl přípis žalovaného ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22254/2016-5, který podle obsahu i formy je nutno považovat za rozhodnutí o opatření na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Tento přípis žalovaného ze dne 25. 8. 2016 je nutno považovat za poslední úkon ve smyslu § 80 s. ř. s., kterým začal běh roční lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Posledním dnem lhůty byl pátek 25. 8. 2017, tohoto dne byla žalobou podána. Jde tedy o žalobu včas podanou.

Vyjádření žalovaného ze dne 22.12.2020

38. Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. 12. 2020 uvedl, že se nelze domáhat toho, aby žalovaný vydal rozhodnutí, kterým rozhodne o zadržené části dotace, protože na vydání takového rozhodnutí nemá žalobce právní nárok. Žalovaný nevyplatil žalobci část dotace, protože se domníval, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu EU. O této skutečnosti byl příjemce dotace (žalobce) informován v rámci připomínek k druhé monitorovací zprávě, které žalobci byly zaslány e-maily ze dne 10. 1. 2013 a ve dne 5. 2. 2013. Námitkám, které žalobce dne 7. 2. 2013 uplatnil, poskytovatel dotace nevyhověl přípisem ze dne 6. 3. 2013, vyhověno nebylo ani odvoláním, a to přípisem ze dne 21. 3. 2013. Žalovaný uvedl, že ve světle judikatury považuje za rozhodnutí o nevyplacení části dotace v materiálním smyslu oznámení ze dne 5. 2. 2013 a následně, po posouzení věci příslušným finančním úřadem, oznámení ze dne 17. 6. 2014, kterým žalovaný opětovně rozhodl o nevyplacení části dotace. Toto oznámení obsahuje informaci o pochybení, odůvodnění, včetně výše krácení dotace a poučení o možnosti podat odvolání.
39. Z ustanovení § 14e rozpočtových pravidel vyplývá, že je na poskytovateli dotace, aby zvážil, zda jsou předpoklady pro vyplacení dotace anebo zda je důvod domnívat se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek a část dotace nevyplatit, o čemž má příjemce písemně informovat (rozhodnout o materiálech ve smyslu slova). Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, že dne 17. 10. 2018 č. j. 6 Afs 358/2017-39, ve kterém uvedl, že dospěje-li finanční úřad k závěru, že příjemce se nedopustil porušení rozpočtové kázně, je *poskytovatel povinen vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoli odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace v takovém případě pozbývá účinku a poskytovatel již nemá oporu proto, aby na vyplacení dotace dále trval*. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2018 č. j. 2 Afs 343/2017-25, ze kterého dle názoru žalovaného vyplývá, že žalovaný není povinen vydat rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel poté, co finanční úřad neshledal porušení rozpočtové kázně. Nicméně podle názoru žalovaného rozhodnutí o nevyplacení části dotace vydal, a to jak před posouzením věci finančním úřadem, tak po tomto posouzení.
40. Žalovaný poukázal na petit, který považuje za neurčitý, ani jednu z navržených možností za možnou. Pokud jde o požadavek k vydání rozhodnutí o vyplacení dotace, uvedl, že nárok na vyplacení finančních prostředků vzniká žalobci na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace, žalovaný nemá zákonné zmocnění, aby vydal rozhodnutí k výplatě zadržovaných prostředků, a to ani po zprávě o daňové kontrole, provedené finančním úřadem. V úvahu nepřichází ani vydání rozhodnutí o odmítnutí dotace, neboť nevyplacení dotace a odnětí dotace jsou dva různé instituty, o odnětí dotace postupováno podle § 15 rozpočtových pravidel. Pokud jde o požadavek vyplacení předmětné částky dotace, měl se takové povinnosti žalobce domáhat žalobou proti nezákonnému zásahu, což potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 Afs 168/2017-36. Jestliže má žalobce za to, že dotace mu byla nezákonně zadržena, nebyla vyplacena, má možnost bránit se právními prostředky, které mu zákon poskytuje, a to žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, popřípadě žalobou proti rozhodnutí. I přes tento názor má žalovaný za to, že po daňové kontrole bylo vydáno rozhodnutí o nevyplacení části dotace, a to

rozhodnutí ze dne 17. 6. 2014 č. j. MSMT-15976/2014-1, tudíž žalovaný se nemohl dopustit nečinnosti.

41. Současně žalovaný uvedl, že žaloba, podaná dne 25. 8. 2017, by v případě, že by šlo o žalobu proti nezákonnému zásahu, byla podána opožděně, zejména po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty. Žalobu na ochranu proti nečinnosti považuje za účelovou. V případě, že by soud dospěl k závěru, že se žalobce může domáhat vydání rozhodnutí, žalovaný poukazuje na to, že žalobce řádně nevyčerpal prostředky dané procesními předpisy k ochraně proti nečinnosti před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti. Žalovaný poukázal na to, že žádostí o vydání rozhodnutí ve věci ze dne 28. 6. 2016 se žalobce domáhal vydání nového rozhodnutí a v souvislosti s touto žádostí zástupkyně žalobce požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti. Přitom již v době podání žaloby bylo známo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017 č. j. 6 Afs 270/2015-48, podle kterého platí, že oznámení o nevyplacení (části) dotace svojí povahu naplňuje materiální stránku rozhodnutí podle § 65 soudního řádu správního. Zmiňovaná právní nejistota tedy odpadla ještě před podáním žaloby, když po kontrole finančního úřadu bylo vydáno oznámení ze dne 17. 6. 2014, kterým bylo rozhodnuto o nezpůsobilém údaji a nevyplacení části dotace. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítl jako nedůvodnou, protože se žalobou na ochranu proti nečinnosti nelze domáhat vydání rozhodnutí o vyplacení dotace, rozhodnutí o odnětí dotace ani rozhodnutí o nevyplacení části dotace. Případně žalovaný navrhl, aby soud odmítl žalobu pro nepřipustnost, protože před podáním žaloby nebyla splněna podmínka bezvýsledného čerpání prostředků a ve vztahu k žádosti o vydání nového rozhodnutí pro opožděnost.

Posouzení věci soudem

42. Městský soud v Praze se znovu zabýval důvodností podané žaloby. Vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku, neboť je jeho právním názorem podle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) vázán. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, kdy žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s takovýmto postupem, žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.
43. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti, která dle jeho názoru spočívá v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí, kterým by rozhodl o zadržené části dotace ve výši 941.580,53 Kč, a proto se domáhal toho, aby soud povinnost rozhodnout žalovanému uložil.
44. Postup soudu a podmínky pro projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou upraveny v ustanoveních § 79 až § 81 s.ř.s..
45. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do 1 roku ode dne, kde ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovena zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo

správním orgánem vůči žalobci učiněn poslední úkon. Podle § 80 odst. 2 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout.

46. Městský soud po zrušení usnesení ze dne 10. 4. 2018 č.j. 11 A 165/2017- 77 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020 č. j. 2 Afs 167/2018-3 setrval na „rozdělení“ žaloby na ochranu proti nečinnosti jednak ve vztahu řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu na straně jedné a jednak ve vztahu k řízení o vydání rozhodnutí ve věci samé, tedy ve věci nevyplacení části dotace.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti ve vztahu k žádosti o vydání novému rozhodnutí

47. Pokud jde o žalobu na ochranu proti nečinnosti ve vztahu k řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí je z výše uvedeného patrno, že závěr Městského soudu v Praze o opožděnosti podané žaloby ve vztahu k tomuto řízení byl aprobován Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 11. 2020 č. j. 2 Afs 167/2018-38. Nejvyšší správní soud vyjádřil souhlas se závěrem, že řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí je samostatným řízením, v jehož rámci je nutno samostatně posuzovat případnou nečinnost správního orgánu. Vyjádřil souhlas i se závěrem, že v novém řízení podle § 102 odst. 8 správního řádu se postupuje podle ustanovení platných pro řízení v prvním stupni, proto pro vydání nového rozhodnutí platí 30 denní lhůta, která je stanovena v § 71 odst. 3 správního řádu. Žalobu na ochranu proti nečinnosti je nutno podat nejpozději do 1 roku ode dne, kdy marně uplynula 30 denní lhůta pro vydání nového rozhodnutí podle § 80 odst. 1 část první správního řádu.
48. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žádost o vydání nového rozhodnutí byla podána 27. 6. 2016, zahájením řízení počala běžet 30 denní lhůta pro vydání nového rozhodnutí, která uplynula dne 27. 7. 2017. Žaloba, která byla podána dne 25. 8. 2017 byla podána po uplynutí jednoleté lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Městský soud proto setrval na svém stanovisku o opožděnosti žaloby ve vztahu k řízení o vydání nového rozhodnutí. Soud proto v této části žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán opožděně, odmítl.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti ve věci samé

49. Soud se dále zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro věcné projednání žaloby ve věci samé, tedy ve věci nevyplacení části dotace.
50. S přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020 č. j. 2 Afs 167/2018-38 soud vycházel z právního názoru, který v tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud vyjádřil a žalobu považoval za včas podanou.
51. K námitce žalovaného o nevyužití opatření k ochraně proti nečinnosti před podáním žaloby se soud zabýval otázkou, zda tato podmínka byla splněna. Po posouzení soud dospěl k závěru, že tomu tak bylo. Vycházel při tom z právního názoru, který Nejvyšší správní soud vyjádřil, pokud jde o charakter úkonů žalobce ze dne 28. 6. 2016 a ze dne 11. 8. 2016. Nejvyšší správní soud uvedl, že z přípisu zástupce žalobce ze dne 28. 6. 2016, který byl označen jako „žádost o vydání rozhodnutí ve věci“, nelze dovodit, že se týká jen řízení o vydání nového rozhodnutí. Zástupce žalobce v něm poukázal na právní nejistotu s tím, že

výslovně žádá o vydání rozhodnutí ve věci, aby bylo postaveno na jisto, že v dané věci rozhodnutí bylo vydáno. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že k žádosti zástupce žalobce ze dne 28. 6. 2016 je nutno vztáhnout další přípis žalobce, a to přípis ze dne 11. 8. 2016, ve kterém žádá o uplatnění opatření proti nečinnosti ve vztahu k žádosti o vydání rozhodnutí ze dne 28. 6. 2016 (viz zejména bod 57, 60 a 65 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020). Z uvedeného tedy vyplývá, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti v rámci řízení ve věci samé (tj. ke sdělení žalovaného ze dne 28.6.2016) byla žalobcem podána dne 11. 8. 2016, když Nejvyšší správní soud přípis žalovaného ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22254/2016-5, kterým bylo žalovaným reagováno, posoudil jako rozhodnutí o opatření na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, a to i k podání žalobce ze dne 11.8.2016. Městský soud neshledal žádný důvod k tomu, aby žádost ze dne 11. 8. 2016 posuzoval odlišně od posouzení, které je vyjádřeno ve zrušujícím rozsudku v této věci.

52. Soud se dále zabýval věcnou důvodností podané žaloby.

A.

53. Z výše uvedeného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že žalobu na ochranu proti nečinnosti lze úspěšně podat v případě, dospěje-li soud k závěru, že správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Z tohoto důvodu se soud zabýval charakterem úkonů žalovaného správního orgánu, které žalovaný činil podle § 14e rozpočtových pravidel, tedy otázku, zda úkony žalovaného lze považovat za rozhodnutí ve věci samé nebo za osvědčení..
54. Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, platných a účinných do 19. 2. 2015, platilo, že: *Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaný z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.* Podle § 14e odst.2 rozpočtových pravidel platilo, že: *V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odst. 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad.* Podle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel platilo, že : *na opatření podle odst. 1 - 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.*
55. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015 sp. zn. Pl.ÚS12/14 bylo rozhodnuto tak, že ustanovení § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, ve slovech „*a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání*“ bylo v rozporu s čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a články 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud konstatoval, že nekontrolovaná úvaha poskytovatele dotace postačovala, aby pozastavil na zákonem nijak neomezenou dobu výplatu dotace, a to na základě domněnky poskytovatele, že došlo k porušení pravidel čerpání dotace. Za takových podmínek vyloučení soudního přezkumu znemožňuje ochranu legitimního očekávání příjemce před případnou svévolí poskytovatele. (Nález publikován pod č. 177/2015 Sb.).
56. Ustanovení § 14e rozpočtových pravidel bylo v průběhu doby několikrát měněno (zákon č. 465/2011 Sb., zákon č. 25/2015 Sb., zákon č. 128/2016 Sb.). Podle nynějšího ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel platí, že *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené*

právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla poskytnuta. Také podle platného ustanovení § 14e je v zákoně upravena povinnost poskytovatele informovat *o opatření podle odst.1* tohoto ustanovení vhodným způsobem příjemce a finanční úřad s tím, že příjemce dotace je oprávněn poté, kdy mu opatření podle odst. 1 bylo sděleno do 15 dnů ode dne, kdy informace obdržel, podal poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele. Stanoven je i postup poskytovatele dotace pro případ, kdy shledal námitky příjemce dotace důvodnými, částečně důvodnými či nedůvodnými. Pro případ, že je shledána opatřeními přijaté podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel jako oprávněné, je v ustanovení § 14e odst. 4 výslovně uvedeno: *Bylo-li opatření poskytovatele v rozhodnutí o námitkách posouzeno jako plně oprávněné, poskytovatel dotaci nebo její část příjemci nevyplatí.*

57. Z ustanovení § 14e rozpočtových pravidel vyplývá, že poskytovatel dotace nemusí vyplatit dotaci či její část, pokud zjistí porušení povinností, které je příjemce dotace povinen dodržovat. Jaký charakter má úkon poskytovatele, který *nemusí vyplatit dotaci nebo její část*, zákon výslovně neuvádí. V ustanovení § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel se pak hovoří úkonu, spočívajícím v nevyplacení dotace nebo její části jako o *opatření podle odst. 1*.
58. Charakterem úkonu, který poskytovatel dotace činí podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017 č. j. 6 Afs 270/2015-48. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že opatření poskytovatele dotace, spočívající v oznámení o nevyplacení dotace nebo její části je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., oznámení musí obsahovat i určité formální náležitosti jako je uvedení rozsahu krácení dotace a důvody, pro které ke krácení došlo. Poskytovatel dotace musí přihlédnout k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Uzavřel, že se nejedná o neformální úkon, který by pro nedostatek předepsané formy nemohl být považován za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že porušení rozpočtové kázně má pravomoc konstatovat výlučně územní finanční orgán, tj. příslušný správce daně, který vykonává správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále, a to podle § 44a rozpočtových pravidel ve spojení s § 10 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky. Z pohledu konstatování porušení rozpočtové kázně na straně příjemce dotace pak je podstatný způsob financování k projektu či akce, na který je dotace poskytována. V případě, kdy jsou již finanční prostředky příjemci dotace vyplaceny a ten nesplní jakoukoliv podmínku, která je považována za porušení rozpočtové kázně, dojde dnem porušení této podmínky také k porušení rozpočtové kázně. Za den porušení rozpočtové kázně je nutno považovat den, kdy příjemce dotace přijal peněžní prostředky. Teprve po obdržení poskytnutých peněžních prostředků se z příjemce dotace stává potencionální porušitel rozpočtové kázně ve smyslu rozpočtových pravidel, který má postavení daňového subjektu. Pak je na místě, aby finanční orgány posoudily, zda jsou splněny podmínky pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a výši takového odvodu. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že v těchto případech, tj. v případech, kdy došlo k vyplacení peněžních prostředků, je autoritativním rozhodnutím finančních orgánů poskytovatel dotace vázán a účinky rozhodnutí o nevyplacení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel se budou odvíjet od šetření správce daně. Konstatoval-li správce daně, že se příjemce dotace porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace vyplatit. Konstatoval-li správce daně porušení rozpočtové kázně a vyměří odvod za její porušení, k proplacení dotace nedojde, protože nevyplacená část dotace se započte na vyměřený odvod (§ 44a rozpočtových

pravidel). Soudní ochrana je v těchto případech poskytnuta v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně.

59. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se dále zabýval otázkou pravomoci poskytovatele dotace pozastavit výplatu dotace pro porušení pravidel při zadávání veřejných zakázek před vyplacením peněžních prostředků. Konstatoval, že v případě, kdy dojde k porušení dotačních podmínek, které není současně porušením rozpočtové kázně proto, že k výplatě dotace dosud nedošlo, není vydáváno jiné rozhodnutí, než rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel. Uzavřel, že v těchto případech, tedy v případech, kdy nebyly peněžní prostředky vyplaceny a nedošlo tedy současně k porušení rozpočtové kázně, je nutno úkon (*opatření*) poskytovatele dotace o nevyplacení dotace či její části proto, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, nutno považovat za rozhodnutí správního orgánu, které je konečným rozhodnutím o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon je nutno považovat za rozhodnutí správního orgánu, který přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
60. Je vhodné poukázat na to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí, výslovně konstatuje zákon o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 19. 2. 2015. S přihlédnutím k tomu, že v mezidobí základní principy postupu poskytovatele dotace v případě pochybností o dodržování povinností ze strany příjemce dotace zůstaly shodné, vycházel soud z uvedeného právního názoru. Z právního názoru, který byl vyjádřen rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, pak vycházel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2017 č. j. 6 Afs 270/2015-78, který zdůraznil, že pokud soud zkoumá, zda měl poskytovatel dotace na základě § 14e rozpočtových pravidel právo příslušnou část dotace definitivně snížit či pouze dočasně pozastavit platbu, musí být zjištěno, jestli se porušení povinnosti, které je důvodem nevyplacení dotace, týká té části dotace, která již byla dříve vyplacena nebo té části dotace, kterou poskytovatel měl teprve vyplatit. V prvním případě může poskytovatel platbu pouze pozastavit, ve druhém případě je oprávněn ji s konečnou platností snížit.
61. Z výše uvedeného vyplývá, že opatření, které činí poskytovatel dotace podle § 14e rozpočtových pravidel, je v případě, že předmětná část dotace nebyla příjemci dotace poskytovatelem dosud vyplacena, rozhodnutím, a to rozhodnutím konečným, tj. rozhodnutím ve věci samé. Vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu vyplývá, že předmětná část dotace nebyla příjemci dotace poskytovatelem dosud vyplacena, byly dány podmínky pro to, aby bylo žalovaným vydáno konečné rozhodnutí, rozhodnutí ve věci samé.

B.

62. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalovaný ve věci rozhodnutí o nevyplacení dotace již nevydal, neboť pouze v případě, že je zjištěno, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto, nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, ačkoliv k tomu žalovaný správní orgán byl povinen, může být žalobce úspěšný. Soud proto posoudil úkony žalovaného, které učinil k žalobci v průběhu korespondence v letech 2013 - 2016.
63. Z úkonů žalovaného, které byly učiněny v průběhu korespondence se žalobcem je zřejmé, že prvním úkonem žalovaného byly „Připomínky k 1. ZM projektu

CZ.107/2.1.00/32.0032“ ze dne 10. 1. 2013. V tomto dokumentu žalovaný sděluje žalobci připomínky týkající se výběrového řízení (kdy je žádáno o opravu druhu výběrového řízení, opravu předpokládané hodnoty zakázky s tím, že je požadavek týkající se minimální frekvence procesoru se nepokládá s odkazem na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže za objektivní ukazatel výkonnosti, z tohoto důvodu budou výdaje spojené s tímto výběrovým řízením označeny za nezpůsobilé), dále jsou uvedeny připomínky ke klíčovým aktivitám, monitorovací zprávě, žádosti o platbu, k soupisce účetních dokladů – výpisy z účtu, přehledu čerpání způsobilých výdajů a dokladování mezd s požadavkem nápravy do 5 pracovních dnů.

64. Dalším úkonem žalovaného jsou „2. Připomínky k 2. MZ projektu CZ.1.07/2.1.00/32.0032“ ze dne 5. 2. 2013, ve kterých je ve vztahu k výběrovému řízení uvedeno, že poskytovatel dotace trvá na svém původním stanovisku s poučením o právu podat námitku. Dále se uvedený dokument zabývá finanční částí s tím, že uvedené nedostatky je nutno odstranit ve lhůtě 5 dnů.
65. Z uvedených úkonů žalovaného vyplývá, že v připomínkách ze dne 10. 1. 2013 sdělil žalovaný žalobci, že požadavek týkající se minimální frekvence procesorů nepokládá za objektivní ukazatel, proto budou výdaje spojené s tímto výběrovým řízením označeny za nezpůsobilé, ve sdělení ze dne 5. 2. 2013 žalovaný uvedl, že setrvává na svém původním stanovisku s poučením práva podat námitky. Ani jeden z těchto úkonů nelze považovat za rozhodnutí, kterým by bylo výslovně rozhodnuto o tom, že nebude vyplacena část dotace, když zde ani není uvedena částka, která se k tvrzenému pochybení v souvislosti s výběrovým řízením vztahuje. Není uveden ani jednoznačný výrok o nevyplacení části dotace, uvádí se zde, že výdaje spojené s výběrovým řízením „budou“ označeny za nezpůsobilé, aniž by bylo uvedeno, kdy a jak k tomuto budoucímu úkonu dojde.
66. Dalším úkonem žalovaného je sdělení ze dne 6. 3. 2013 č. j. 16129/2011-466, ve kterém ředitelka odboru CERA uvádí, že poskytovatel dotace trvá na svém původním stanovisku, a to s odkazem na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže s tím, že výdaje spojené s veřejnou zakázkou budou nahlášeny na místně příslušný finanční úřad jako podezření z porušení rozpočtové kázně. Tento přípis obsahuje poučení o právu podat odvolání. Ani z uvedeného přípisu ze dne 6. 3. 2013 nevyplývá, že by šlo o úkon, kterým bylo rozhodnuto žalovaným o nevyplacení konkrétní částky, o nevyplacení části poskytnuté dotace. Žalovaný pouze setrvává na svém původním stanovisku s tím, že výdaje spojené s veřejnou zakázkou budou nahlášeny příslušnému finančnímu úřadu. Ani toto sdělení nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé.
67. Dalším úkonem žalovaného je sdělení ředitelky odboru v řízení Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ze dne 23. 3. 2013 č. j. MSMT-11150/2013-41, kterým nebylo vyhověno odvolání žalobce s odůvodněním, že byl vzat v úvahu audit Evropské komise, který opakovaně poukazoval na potencionální diskriminaci, které se zadavatele veřejných zakázek dopouštějí, když požadované výkonové vlastnosti definují za pomoci minimální frekvence procesoru, nicméně požadovaných výsledků by mohli dosáhnout i za pomoci srovnávacích testů, aniž by znevýhodňovali dodavatele, jejich výrobky jsou stejně výkonné, ale mají nižší než požadovanou frekvenci. Žalovaný setrval na tom, že posuzovaná veřejná zakázka byla zadána diskriminačním způsobem. Ani z obsahu toho sdělení není patrné, že by tímto úkonem žalovaný správní orgán rozhodl o konečném nevyplacení části dotace, která s veřejnou zakázkou souvisí.

68. Dalším úkonem žalovaného je přípis ze dne 7. 5. 2013 č. j. MSMT-18324/2013, který je označen jako „*Předání podkladů k vybrání a vymáhání odvodu za porušení rozpočtové kázně*“. Jde o úkon, kterým žalovaný předal podklady k vybrání o vymáhání odvodu za porušení rozpočtové kázně Finančnímu úřadu Plzeňský kraj. V něm žalovaný uvedl, že nesrovnalost spočívá v uskutečnění nezpůsobilého výdaje ve výši 901 580,53 Kč, čímž byla porušena podmínka rozhodnutí o poskytnutí dotace s tím, o dotčenou částku byla krácena žádost o platbu a tedy celkové způsobilé výdaje projektu. V konečném důsledku bude vyplacena dotace snížena o předmětnou částku, která je tímto považována za vyčerpanou. Ani tento úkon nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé, a to již proto, že nejde o úkon, který by byl určen a adresován žalobci jako příjemci dotace. Jde o předání věci finančnímu úřadu k dalšímu postupu.
69. Dalším úkonem žalovaného je úkon ze dne 23. 9. 2013 č. j. MSMT-38232/2013-2, ve kterém žalovaný žalobci sděluje, že trvá na svém závěru o porušení zákazu diskriminace v zadávacím řízení, současně uvádí, že pro případy, kdy je nutno zajistit finální rozhodnutí k případům podezření na nesrovnalost spočívající v podezření na porušení rozpočtové kázně, kdy správce daně vydá rozdílné stanovisko byla zřízena pracovní skupina pro nesrovnalosti, kde správce daně vydá k podnětu žalovaného své stanovisko (tento přípis byl učiněn poté, kdy příslušný finanční úřad po provedené daňové kontrole dospěl k závěru, že neshledal okolnosti, které by měly za následek odvod za porušení rozpočtové kázně a je reakcí na žádost žalobce ze dne 28. 8. 2013, kterou žádal o revizi stanoviska). Jde o opakování stanoviska žalovaného, aniž by bylo rozhodnuto o tom, že část dotace se nevyplácí, naopak z jeho obsahu lze dovodit, že pro konečné stanovisko byla zřízena pracovní skupina, která se bude situací zabývat.
70. Dalším úkonem je pak sdělení ze dne 17. 6. 2014 č. j. MSMT-15976/2014-1, označené jako „*Rozhodnutí Řídícího orgánu OP VK ve věci posouzení nezpůsobilosti výdaje projektu*“. Žalovaný odkazuje na kontrolní zjištění o podezření na nesrovnalosti ve výši 941 580,53 Kč, o kterém měla být žalobkyně informována v dopise ze dne 7. 5. 2013 a na zprávu o daňové kontrole. Žalovaný potvrdil nesrovnalosti v uvedené výši a uvedl, že vzhledem k tomu, že byla krácena žádost o platbu, tj. nebyla vyplacena částka dotace v této výši, má se za to, že povinnost vrácení částky byla splněna. V odůvodnění pak uvedl, že zadávací řízení bylo v rozporu se zásadou diskriminace. Ani toto sdělení ze dne 17. 6. 2014, byť je označeno, jako *rozhodnutí Řídícího orgánu* nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé, neboť ani tento úkon výslovně neuvádí, že je tímto úkonem rozhodováno o nevyplacení uvedené částky. Sám žalovaný tento úkon za rozhodnutí nepovažoval, když ve svém sdělení ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22154/2016-5 (viz dále) uvedl, že oznámení ze dne 17. 6. 2014 není nové rozhodnutí ani oznámení ve smyslu § 14e odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech, ale o potvrzení již vydaného stanoviska řídicím orgánem k vypořádání námitek ve II. instanci č. j. MSMT-11150/2013-41.
71. Dalším úkonem byl pak přípis žalovaného ze dne 26. 11. 2014 č.j. MSMT-15976/2014-4, kterým žalovaný uvedl, že má povinnost nevyplatit prostředky, které byly použity v rozporu se stanovenými podmínkami, a na svém rozhodnutí trvá i přes rozdílné stanovisko finančního úřadu. Ani tímto přípisem nebylo rozhodnuto o nevyplacení předmětné části dotace. Jde opět jen o tvrzení o tom, že finanční prostředky nelze vyplatit, aniž by bylo zcela jednoznačně rozhodnuto o tom, že se nevyplácí.
72. Dalším úkonem žalovaného bylo sdělení náměstkyně ministra sdělením ze dne 24.8.2015 č.j. MSMT-27295/2014-3. Poukázala na rozdílnost právní úpravy, kterou posuzují na jedné

straně poskytovatel dotace a na druhé straně orgány finanční správy. Žalovaný jako poskytovatel dotace je vázán nařízením, které ukládá řídicímu orgánu odhalovat, vyčíslit a řešit nesrovnalosti, finanční prostředky dotčené nesrovnalostí nemůže vyplatit. O tomto úkonu platí shodně to, co bylo uvedeno, jde o opakované tvrzení bez výslovného výroku o nevyplacení dotace.

73. Dalším úkonem žalovaného bylo sdělení ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22154/2016-5, ve kterém náměstek pro řízení sekce operačních programů žalovaného uvedl, že stanovisko Řídicího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenci schopnost zaslané dopisem ze dne 17. 6. 2016 (správně ze dne 17.6.2014) pod č. j. MSMT-15976/2014-1 k dotčenému nezpůsobilému výdaji ve výši 941 580,53 Kč není novým rozhodnutím ani oznámením ve smyslu § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ale potvrzením již vydaného stanoviska řídicím orgánem k vypořádání námitky ve II. instanci č. j. MSMT-11150/2013-41. Řídicí orgán jako poskytovatel podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, a to do výše, která byla stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek bylo prokázáno vlastní kontrolní činností řídicího orgánu, porušení těchto pravidel nebylo vyvráceno. Nové důkazy a skutečnosti nebyly předloženy ani v daňovém řízení. Proto, že finanční úřad v rámci správy odvodů zkoumá, zda se příjemce nedopustil porušení rozpočtové kázně ve vztahu k prostředkům již vyplaceným, poskytovatel není na rozhodnutí finančního úřadu vázán v posouzení, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. S ohledem na uvedené trvá na nevyplacení částky 941 580,53 Kč, protože došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Dotace v dané výši, již nebude doplacena.
74. Jak je zřejmé ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, nelze tento úkon, byť odkazuje na žádost žalobce o vydání nového rozhodnutí, posuzovat pouze jako vyřízení žádosti o vydání nového rozhodnutí, ale je nutno považovat ho za úkon ve věci samé. Soud se zabýval otázkou, zda tento úkon žalovaného ze dne 25. 8. 2016 lze považovat za rozhodnutí ve věci samé, tedy za rozhodnutí ve věci nevyplacení části dotace. Z obsahu tohoto úkonu je zřejmé, že je konstatováno, že dopis ze dne 17. 6. 2016 (správně 17.6.2014) č. j. MSMT-15976/2014-1 je pouze potvrzením již vydaného stanoviska. Dále správní orgán v podstatě konstatuje, že bylo prokázáno kontrolní činností porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek s tím, že poskytovatel dotace není vázán postupem finančního úřadu, který zkoumá, zda se příjemce nedopustil porušení rozpočtové kázně ve vztahu k již vyplaceným prostředkům. Protože došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, dotace nebude doplacena. Z obsahu tohoto sdělení vyplývá, že žalovaný v podstatě setrval na svém stanovisku o tom, že jsou splněny podmínky pro nevyplacení dotace, výslovný výrok o tom, že je rozhodováno o nevyplacení části dotace, však tento přípis neobsahuje. Ani tento úkon nelze považovat za meritorní rozhodnutí, tedy za rozhodnutí o nevyplacení části dotace. Ostatně za rozhodnutí tento úkon ze dne 25. 8. 2016 nepovažoval ani žalovaný, který ve svém „vyrozumění o nemožnosti podat rozklad“ ze dne 4. 5. 2017 č. j. MSMT-29762/2016-5 uvedl, že přípis ze dne 25. 8. 2016 není rozhodnutím, ale pouhou odpovědí na dotaz příjemce v rámci zásady dobré zprávy, tímto dopisem nedochází k úpravě práv a povinností příjemce dotace. Žalovaný zde uvedl, že jediným rozhodnutím, kterým dochází k úpravě práv a povinností je „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 5. 2013 č. j. MSMT-18324/2013, které je opatřením podle § 14a zákona č. 218/2000 Sb.

75. Posouzením úkonů žalovaného správního orgánu, které učinil ve vztahu k žalobci, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o nevyplacení části dotace žalovaný správní orgán nevydal. Ve věci nebylo meritorně rozhodnuto. Protože v daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že zadržená část dotace nebyla dosud vyplacena, je, ve smyslu výše uvedeného právního názoru, který byl vyjádřen v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na žalovaném, aby konečným způsobem rozhodl podle §14e rozpočtových pravidel.
76. Soud považuje za vhodné poukázat na to, že žalovaný při hodnocení vlastních úkonů z hlediska jejich charakteru zaujímal rozdílná stanoviska. Za meritorní rozhodnutí, resp. za opatření podle § 14e rozpočtových pravidel, považoval jednak „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 5. 2013 č. j. MSMT-18324/2013 (viz sdělení žalovaného ze dne 25. 8. 2016 č. j. MSMT-22154/2016-5), jednak oznámení ze dne 5. 2. 2013 označené jako „2. připomínky k 2.MZ projektu CZ-1.07/2.1.00/32.0032“ nebo sdělení ze dne 17.6.2014 č. j. MSMT-15976/2014-1 (viz vyjádření žalovaného ze dne 22. 12. 2020.
77. S odkazem na to, co bylo již ve vztahu k těmto úkonům uvedeno, konstatovat, že ani jeden z nich nelze dle názoru soudu považovat za rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o sdělení ze dne 5.2.2013 je nutno zdůraznit, že ve vztahu k výběrovému řízení, ve vztahu k němuž nebyla část dotace vyplacena, je zde v podstatě pouze uvedeno, že poskytovatel dotace trvá na svém původním stanovisku s poučením, jak by mohl příjemce dotace v zadávací dokumentaci postupovat (tzv.benchmark score) a s poučením o možnosti podat námitku. Z obsahu tohoto úkonu nevyplývá, že by jím bylo rozhodnuto o nevyplacení dotace, pouze je zde potvrzeno původní stanovisko (zřejmě stanovisko ze dne 10. 1. 2013) a poučení o možnosti úpravy předložené dokumentace a o právu podat námitky. Pokud jde o oznámení ze dne 7.5.2013, je z jeho obsahu patrné, že o úkon, kterým žalovaný předal podklady k rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj. Uvedený úkon hodnotil i Nejvyšší správní soud jako procesní úkon, který směřuje vůči Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj a nikoli jako úkon, směřující k žalobci. Za rozhodnutí nelze považovat ani úkon ze dne 17. 6. 2014, a to z důvodů, které jsou ve vztahu k tomuto úkonu výše uvedeny s tím, že je nutno poukázat na to, že sám žalovaný ve svém sdělení ze dne 25. 8. 2016 ohledně tohoto úkonu ze dne 17. 6. 2014 výslovně uvádí, že nejde ani o oznámení podle § 14e rozpočtových pravidel ani o nové rozhodnutí. Obtížně by bylo možno požadovat, aby žalobce považoval úkon ze dne 17.6.2014 za rozhodnutí ve věci samé, když sám žalovaný tento úkon výslovně za rozhodnutí nepovažuje. Nejasná stanoviska žalovaného nelze vykládat k tíži žalobce.
78. Argumentace žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č. j. 6 Afs 358/2017-39 je nepřipadná. Žalovaný cituje z uvedeného rozsudku část, v níž Nejvyšší správní soud uvedl, že dospěje-li finanční úřad k závěru, že příjemce se nedopustil porušení *rozpočtové kázně, je poskytovatel povinen vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoli odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace totiž v takovém případě pozbývá účinku a poskytovatel již nemá oporu v proto, aby na nevyplacení dotace stále trval.* Z obsahu citované pasáže rozsudku je zřejmé, že jde o situaci, kdy poskytovatel dotace rozhodl podle § 14e rozpočtových pravidel, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že po závěru finančního úřadu není třeba takového – již vydané – rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel odstraňovat, protože právě s přihlédnutím k závěru finančního úřadu pozbývá účinku a poskytovatel dotace nemá

oporu proto, aby na nevyplacení dotace stále trval. Jde evidentně o situaci, kdy finanční úřad konstatoval porušení rozpočtové kázně, tedy o situaci, kdy předmětná část dotace byla vyplacena. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval otázkou platby *ex post* nebo *ex ante*, a to s přihlédnutím k běžným situacím, kdy dochází k proplacení podle různých etap projektu. V nyní projednávané věci však je nesporné, že nevyplacená částka se vztahovala k tvrzenému porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, výlučně tato částka byla posuzována finančním úřadem a tato částka nebyla proplacena. Z tohoto důvodu lze dospět k závěru, že v daném případě jde o situaci, kdy předmětná část dotace nebyla vyplacena a je pak na žalovaném jako poskytovateli dotace, aby s konečnou platností rozhodl. Žalovaný navíc vytrhl citovanou část z celkového kontextu odůvodnění uvedeného rozsudku, když jím citované části předchází úvaha Nejvyššího správního soudu o tom, že: „*Pokud má poskytovatel dotace pravomoc pouze pozastavit dočasně platbu dotace, neboť vytýkané pochybení je zároveň porušení rozpočtové kázně, rozhodnutí vydané podle § 14e rozpočtových pravidel vyvolává účinky pouze do doby, než příslušný finanční úřad prověří podezření poskytovatele dotace a vyhodnotí, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo či nikoli.*“ Teprve po této úvaze následuje žalovaným citovaná pasáž odůvodnění. Navíc, jak již bylo uvedeno, Nejvyšší správní soud hovořil o pozbytí účinku již vydaného rozhodnutí poskytovatelem dotace v situaci, kdy byla dotace vyplacena, takže konečné rozhodnutí je na finančních orgánech. Tato situace v daném případě nenastala.

79. Obdobně nepřipadný je i odkaz na další rozsudek Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 Afs 343/2017), kterým se zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 10. 2018 č. j. 6 Afs 358/2017-39. Z uvedené citace vyplývá oprávnění poskytovatele dotace vydat nové rozhodnutí, ovšem jen tehdy, je-li oprávněn vydat konečné rozhodnutí o snížení dotace. Jestliže tomu tak není, je poskytovatel dotace vázán závěrem daňové kontroly a není oprávněn zaujmout jiné stanovisko než správce daně a vydávat nové rozhodnutí, v němž bude trvat na nevyplacení dotace. To znamená, že rozhodl-li finanční orgán (což přichází v úvahu tehdy, došlo-li k porušení rozpočtové kázně ve vztahu k vyplacené dotaci), je tím vázán i poskytovatel dotace a není důvod k tomu, aby vydával další rozhodnutí. V této věci však finanční orgány rozhodnutí nevydaly, jde o skutkově odlišnou věc.
80. K tvrzení žalovaného, že z uvedených rozsudků vyplývá, že poskytovatel dotace nemá povinnost vydat rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel ani tzv. nové rozhodnutí po té, co finanční úřad neshledal porušení rozpočtové kázně, městský soud uvádí, že tento závěr z rozsudků Nejvyššího správního soudu rozhodně nevyplývá. Naopak z těchto rozsudků, ale i z výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že poskytovatel dotace nebyl oprávněn vydávat konečná a definitivní rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel v případech, kdy již došlo k vyplacení dotace a věc byla posouzena finančním úřadem jako porušení či neporušení rozpočtové kázně. V situaci, kdy nebyla dotace vyplacena a nedošlo k porušení rozpočtové kázně, je rozhodnutí o nevyplacení takové dotace či její části na poskytovateli dotace, pokud nedojde k závěru, že dotaci nebo její část vyplatí.
81. K námitkám žalovaného o tvrzené nepřesnosti a neurčitosti navrhovaného petitu, soud uvádí, že soud není výslovným zněním petitu vázán. Z obsahu podané žaloby i z přednesu zástupkyně žalobce v průběhu řízení u soudu zřejmé, že žalobce má zájem na tom, aby bylo vydáno rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel, tedy rozhodnuto o jeho žádosti o vyplacení dotace. Lze pouze dodat, že v rámci řízení o žalobách na ochranu proti

nečinnosti soud není oprávněn ukládat žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat konkrétní rozhodnutí, není oprávněn uložit mu rozhodnout kladně nebo rozhodnout záporně. Tomu odpovídá výrok v rozsudku, v němž je v zásadě uvedeno, že žalovaný je povinen rozhodnout ve věci samé podle § 14e rozpočtových pravidel, aniž by soud uložil rozhodnout určitým způsobem (vyplatit nebo nevyplatit dotaci).

82. K odkazu žalovaného na možnost podat žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu soud uvádí, že z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je patrné, že úkon spočívající v oznámení podle § 14e rozpočtových pravidel je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu má subsidiární charakter a přichází v úvahu tehdy, nemůže-li se žalobce moci se svého práva postupem.
83. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je v části, v níž se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve věci samé, důvodná. Proto uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé tak, jak je uvedeno pod bodem II. výroku tohoto rozsudku, aniž by předjímal obsah tohoto rozhodnutí (§81 odst.2 s.ř.s.).

Náklady řízení

84. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Soud přitom zohlednil skutečnost, že „rozdělení“ žaloby na dvě části provedl soud v zájmu přehlednosti rozhodnutí. Podstatou žaloby je ochrana proti nečinnosti ve věci samé, kdy z obsahu spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu proto, aby byla nečinnost odstraněna právě ve věci samé, tj. ve věci řízení o žádosti žalobce o vyplacení části dotace. Proto soud vyhodnotil, že žalobce měl plný úspěch ve věci a přiznal mu náklady v celém rozsahu.
85. Náklady představují částku 7 000 Kč za zaplacené kolky z podané žaloby (2 000 Kč) a kasační stížnosti (5 000 Kč) a odměnu za zastupování žalobce advokátem. Odměna za zastupování byla přiznána za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účasti jednání u soudu dne 10. 4. 2018, podání kasační stížnosti - § 9, § 11 vyhl. č. 77/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů) a 4 x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 77/1996 Sb.), odměna za zastupování činí celkem 13 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem DPH, je nutno k této částce přičíst uvedenou daň ve výši 21%, tedy částku 2 856 Kč. Celkem odměna za zastupování činí 16 456 Kč. Náklady řízení pak představují částku 23 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha dne 24. března 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu